

The beginning...

Äntligen stog han där och andades in den kalla höstluften. Han var den förste av sin art som någonsin varit utanför Amazondjungeln. Han drömde sig tillbaka till kvällen då han beslutade sig för att åka. Det hade varit en helt vanlig kväll då man roade sig med att kittla ostron och sedan skratta åt att de försökte skydda sig med det skal som man tidigare plockat bort. Ostronen fattade helt enkelt inte att skalen var borta. Vad kittliga de var sen... de låg och skrattade flera minuter efter det att man slutat kittla dom. Men detta nöje, som alla av hans art haft som tidsfördriv i generationer, lockade inte Anders-Lennart. Nej han ville ut ock se världen. Han ville ha äventyr. Känna adrenalinet rinna till av mer sofistikerade anledningar än att se ett ostron garva ihjäl sig. Så han hade gått hem den där kvällen. Packat sin lilla resväska med ett ombyte kläder ock en tandborste. Dagboken la han i innerfickan tillsammans med pennan som han fått av nån gudmor eller nåt, när han döptes. Han hade sedan tagit sig till ett kaffeplantage nära "byn". Han hade hört att de brukade skicka iväg de nästan mogna bönorna vid den här tiden på året. Ock eftersom kaffebönor var formade som en perfekt, formgjuten säng för Ostronknäckarbaggar tyckte han att det var en bra ide att ta sig till plantagen. Ja, som ett första etappmål på sin resa. Ödet skulle få betämma vart resan sedan skulle bära.

Han hade rätt. De höll just på att lasta de tunga jutesäckarna med kaffebönor på gamla risiga scania-lastbilar när han anlände till plantagen. Han lyckades ta sig in i den näst sista säcken utan några större problem. Där somnade han nästan genast efter den långa natten. Vaknade gjorde han först när "hans" säck flyttades över från lastbilen till den otroligt stora ock rostiga atlantångaren Unn-Ina. Eftersom han kvällen innan missat den stora helgkvällsmåltiden p g a att han då packat sin lilla väska, började han genast leta efter MAT. Unn-Ina hade knappt kommit ur hamnen innan han hittade det stora, kyliga ock välfyllda skafferiet. Han blev nästan salig när han såg all maten. Där fanns mer mat än en hel klan ostronknäckarbaggar kunde sätta i sig under sin livstid.

I Rotterdam hade "hans" säck lastats om till ett, vad han förstod det som, * svenskt fartyg med namnet Jeanette. Han hade då bestämt sig för att följa säcken till dess sluthamn. Holland, där han annars hade hamnat, var ett land som man hörde mycket ifrån vid Andernans fot men Sverige hade han bara hört talas om en enda gång. Det var i samband med några pirayors mystiska försvinnade. Detta land skulle alltså bli hans första anhalt i hans världs-check-resa. Han vaknade upp från drömmarnas värld när han såg spårvagn nr 5 komma. Den som skulle ta honom till något som människorna kallade Liseberg. Han undrade vad detta berg med ett kvinnligt namn kunde vara, ock varför så många denna fredagskväll snackade om det. Han tyckte det skulle bli jättespännande, för det var ju trots allt något helt okänt ock troligen mycket farligare än att ligga i en säck kaffebönor som var adresserade "Zoégas, Helsingborg."

This is not The End...

created by: Mr